

2021. JÚNIUS



Temesi Éva

Fecske

Fecske szeretnék lenni, fecske.
Bukfenceznék örömpesve.
Vagyok az éjek denevére,
suhanok lágyan a sötétbe'.

Nincsen szemem a fényben, hogy lássak,
radarja van csak a suhanásnak.
Megrebbenek a puha neszekre,
s szeretnék lenni fényben fürdő fecske.

Keresek

Én úgy maradok emlékekben,
hogy valamit mindig keresek.
Egy lerakott kulcs vagy óra,
újság, ceruza, egyebek.
Pedig csak Téged kereslek,
s munkával fedem bánatom.
Egyedül vagyok végtelen térben,
elveszett, rémült, árva atom.

Tikó kalandjai

Eltévedve

Reggel még minden rendben volt. A második szünetben a fiúk az udvaron kergetőztek. A lányok, mint mindig a padon ülve beszélgettek. Néha hangosan nevettek. Tikó nem értette mi a jó a fecse-gésben. Ráadásul időnként feléjük pislogtak. Lehet, hogy róluk beszélnek? Különösen Réka bosszantotta. Az ártatlan kék szemével mindenki elhitte, hogy csupa jóság. Ő persze visszaél ezzel és többnyire fő szervezője a fiúk elleni merényleteknek. Biztos most is rosszban sántikálnak! Egyszerre álltak fel és elindultak a fiúk felé. Réka szólalt meg.

– Beállhatunk?

– Nem! Hangzott kórusban a válasz. – Miért, nem csak a tietek az udvar? – Akkor sem! Ti lányok vagytok, és mindig kényeskedtek! – Nem is igaz, biztos attól félték, hogy mi gyorsabbak vagyunk! Már nem is akarunk játszani veletek. Különben is milyen gyerekes dolog össze-vissza rohangálni.

– Még mindig jobb, mint mindenén vihogni!

Mire elkezdődött a következő óra, alaposan összevesztek. Azt észre sem vették, hogy igazából szinte kizárólag Tikó és Réka között folyt a harc. Tikó bosszankodott, amiért hagyta, hogy ez a kis hisztérika megint belekössön. Azon gondolkodott, miként állhatna bosszút úgy, hogy lehetőleg mindenki lássa és hallja ki is az igazi bajkeverő. Akkor hiába nézne azokkal a nagy szemeivel! Több ötlete támadt, de egyik sem volt elég meggyőző. Annyira elmerült gondolataiban hogy megszűnt a külvilág számára. Hirtelen hangos nevetés térítette magához. Arra eszmélt, hogy mindenki rajta nevet. Legjobban az a kis boszorkány nevetett, aki miatt az egész elkezdődött. Már csak ez hiányzott bosszút forralt, de visszafelé sült el! Éva néni is nevetett. – Tikó hol jártál, elmesélnéd nekünk is? – Úgy érezte mindjárt sírva fakad. Még csak az kéne, hogy dedósnak néz-zék! Sértetten felugrott, és kiviharzott a teremből. – Hagyjátok, hadd menjen, mindjárt megbékül és visszajön! – hallotta Éva néni hang-ját miközben becsukódott mögötte az ajtó. Még mit nem! Azért hogy

megint kinevessék? Soha! De akkor hova menjen? A folyosón nem sétálhat, a WC-be bújni viszont olyan gyerekes dolog. Az időgép! Ott áll a bejáratnál. És őrizetlen! Hol lehet Géza bácsi, aki őrzi? Körülnézett, és meglátta amint egy eltévedt siklómobil utasait igazítja útba. Itt az alkalom! Most megmutatja! Hazamegy, és visszajön, magával hoz valami bizonyítékot, hogy tényleg egyedül is haza tud teleportálni. Vagy inkább hazamegy, játszik egy kicsit, majd visszamegy a szünet elejére és nem hagyja, hogy kitörjön a veszeke-dés. Sietve beszállt, és beállította az időt és a helyet.

Sikerült! Otthon volt a nappali sarkában álló időgépben. Kilépett, és indult a szobája felé. Hirtelen megtorpant. Az biztos, hogy otthon van, de mégis olyan furcsa minden.

– Hol vagyok? –kiáltott fel.

– Talán inkább mikor? Kérdezte valaki vidáman. Kedves idősebb asszony állt előtte.

– Hol vagyok?

– Itthon!

– Az nem lehet, az én nagymamám egészen máshogy néz ki, és különben is mindig előre megbeszéljük, mikor jön.

– Miért lennék én a nagymamád? Kacagott a néni.

– Akkor ki vagy? – Tikó végképp összezavarodott.

– Mit keresel itt?

– Régóta itt lakom.

– Az nem lehet, itt én lakom a szüleimmel.

– Mikor? – Kérdezte ismét a néni. Tikó nem értette miért kérdezi folyton a néni hogy mikor. Furcsa érzése támadt.

– 2096-ban felelte, és mindent megértett. Jó helyre ment, csak rossz időbe. A néni az arcát fürkészte. – úgy látom érted már!

– Itt és most 2146-ot írunk. Na, tessék! Megint elrontottam!

– Mi lenne, ha egy csésze kakaó mellett elmesélnéd, hogy kerültél ide, azután segítek visszamenni.

Tikó éhes volt, és a néni olyan kedvesnek tűnt. Talán ő megérti. Elmesélte a mai eseményeket, és azt is, hogy a kislány folyton bosszantja. A néni egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatta, de nem szólt közbe. Megvárta, amíg minden bánatát elmondja. Amikor a panaszáradat és a kakaó elfogyott megszólalt.

– Azt tudod-e miért bosszantják egymást folyton a fiúk és a lányok? Azért mert így ismerik meg egymást anélkül, hogy a többiek kinevetnék őket. Csak azt piszkálják, akit kedvelnek.

- Na, már csak ez hiányzott! A néni szerint neki tetszik ez a kis bo-szorkány? Sőt, Rékának meg ő tetszik? Az nem lehet! Vagy mégis?
- Miért nem mondják meg az igazat? – kérdezte bizonytalanul, de már tudta a választ.
- Te miért nem mondd meg neki?
- Mert nem érdekel! Bosszantó, szemtelen, és mindenki neki hisz! Az idős hölgy kacagott. – Biztos úgy van, ha te mondd. Tikó za-varában gyorsan témát váltott.
- Mióta laksz a mi lakásunkban, és hogy kerültél ide?
- Ha jól számolom harminc éve, mióta férjhez mentem.
- És a férjed hol van? – Lenn a földön. Tudod, gyakran lemegyünk a barátainkkal horgászni, kirándulni. Ma valahogy úgy éreztem haza kell ugranom valamiért. Képzeld mi lett volna, ha üres lakást találsz? Hidd el, semmi sem véletlen!
- Vannak gyerekeid? Kérdezte, mert arra gondolt, ha van gyerek, akkor vannak játékok is. Kíváncsi volt, milyenek most a játékok. Talán kölcsönkérne egyet, és otthon megmutatná. Mekkora néz-nének a többiek!
- Egy lányunk van, a Héra bolygón dolgozik, ruhákat tervez gyere-keknek. Mindig szeretett szépen öltözni és már gyerekkorában el-döntötte, hogy ha felnőtt gyerekeknek fog sok szép és kényelmes holmit készíteni. Akkor már biztos nincsenek itt a játékaik!
- A legtöbbet magával vitte, hogy a ruhapróbára váró gyerekek ne unatkozzanak. Azért néhány itt maradt. Meg szeretnéd nézni őket?
- Nagyon szeretném! De megint csalódott! Babák, és babaruhák! A néni látva a csalódást megkérdezte.- Mire számítottál? Ez egy igazi lány szoba! És megint nevetett.
- Tikó bátoritanul megkérdezte, -- azért kölcsön kaphatna-e egyet megmutatni otthon?
- Azt sajnos nem lehet! Képzeld, mi lenne, ha megtudnák otthon, hogy engedély nélkül ide utaztál. Sajnos ennek a kalandnak titok-ban kell maradni! Megszólalt a videofon.
- Gyere gyorsan! Hatalmas pontyot fogtunk! Integtetett egy szakál-las bácsi a képernyőn.
- Azonnal ott vagytok! – válaszolt a néni.
- Mennem kell, de előbb téged küldelek vissza.- Beállították együtt a gépet, és Tikó egy szempillantás múlva ott állt az iskolai időgép-ben. Sikerült időben kisurranni. Géza bácsi épp akkor kezdte az el-

tévedt siklómobilt útbaigazítani. Bátortalanul lépett a terembe. Senki sem nevetett már. Hirtelen magabiztosan felemelte a fejét és azt mondta:- Bocsánatot kérek, nagyon elgondolkodtam.

– El szeretnéd mesélni? – Inkább nem! – válaszolta, mert igazán nem tudta mit is mondhatna. Éva néni kedvesen a helyére küldte.

– Igazán nagyszerű dolog, amikor megtanulunk bocsánatot kérni. Te is bocsáss meg nekünk, amiért kinevettünk! Véletlenül Rékára nézett. Nem is olyan utálatos! És igazán szépek a szemei! Hol is láttott ilyen mindig vidám szemeket? Vagy inkább mikor?



Fotó: Fajkus József

Birkás Erzsébet

Soha ne feledd

Soha ne feledd azt az utat,
amelyet végig jártál.
Gondolj vissza a rosszra,
őrizd a jót,
hogyan találj.

Göröngyös élet
nyújthat még szépet,
hisz sokan megfürödtek
az út koszos porában.

Kemény az élet,
mindenki félhet;
a Jövő vasfogától,
ám küzdelmed eredménytelenül,
sohasem zárul.

Meglátott és megszeretett

Meglátott és megszeretett,
sokáig nem tudtam róla.

Szíve a vágytól fáklyaként
égett, izzott, akár a
vörös láng-csóva.

Langyos, estike illatú
nyári éjszakán amikor
kiültek arany fényükkel
a csillagok az égre,
lelkében:

piciny reménysugár ébredt,
s ígért új szerelmet
megsebzett szívére.

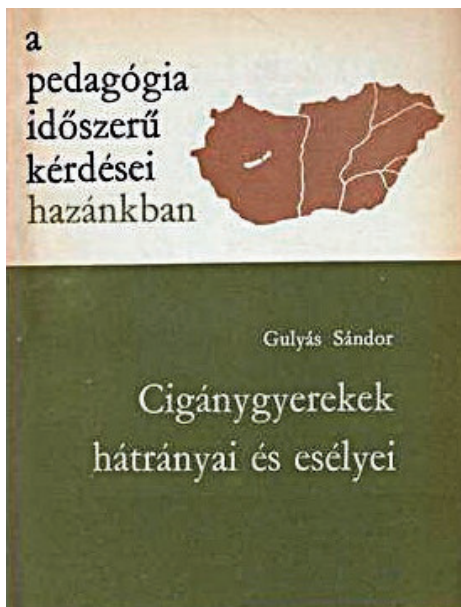
Meglátott és megszeretett,
sokáig nem tudtam róla.

Ajkáról nem értettem az
érthető szót, a rejtőzködő
titkos hívójelet.

Nem tudtam, hogy a Föld
gyűrött barázdáit járva,
évekkel ezelőtt is,
engem keresett.

Nevelési paradoxon

Az idő olyan sebességgel száguld, hogy a jelen rögtön – és néha anélkül, hogy érzékelhetnénk – már múlttá is válik. A jövő viszont szinte reánk tapad, az idő gyorsulása nem ad lehetőséget a végbemenő változások átgondolására, értékelésére. Kezemben tartom Gulyás Sándor: *Cigánygyerekek hátrányai és esélyei* című könyvének, második kiadását, melyet a Tankönyvkiadó, Budapest, 1981-ben a pedagógia időszerű kérdései hazánkban sorozatában adott ki. Belelapozom és olvasom az 1995.08.18-ai dedikálást, mely így szól: "Nincs nagyobb öröme a szerzőnek, mint ha valóban hasznosítják gondolatait." A párom elhatározta, hogy iskola kezdés előtt, cigány származású elsősorban iskolát kezdő roma gyerekeknek, tábort szervez, ahol mondhatnánk kis iskola előkészítést próbál megvalósítani, játékosan tíz napig. Gulyás Sándor örömmel jött el megnézni ezt a civil kezdeményezést, és mesélt a táborozó gyerekeknek, játszott velük, valamint sikeresen meg is énekelte őket. Az ének a dalolás, a zene nagyon fontos a személyiség fejlődésében, felszabadítja a lelket, nyitottabbá teszi nemcsak a gyerekeket, de még a felnőtteket is, mondta mosolyogva a tanár úr. Lelkesedve hallgatta páromat, aki elhatározta, hogy megpróbálja megbeszélni a szülőkkel, hogy írássák óvodába gyermekeiket, mert ott tudna fejlődni a hiányos szókincs, a gyenge beszéd-készség, az óvodában lévő játékok a kisgyermekekben potenciálisan meglévő képességeket a felszínre hoznák és az iskolában nem azzal az óriási hátránnyal indulnának,



mint jelenleg. Így kezdődött párommal és velem az ismeretsége Gulyás tanár úrnak, aztán mindig érdeklődött, hogyan haladunk, négy éven keresztül párom szervezte minden augusztusban a táborot. Gulyás Sándor tanár úr, is volt, hogy fél napos programban is részt vállalt. Az óvodákban az óvónők szívesen, és örömmel fogadták a gyerekeket, de pár hét után sok szülő arra kérte az óvónőket, hogy olyan csoportban szeretné látni gyermekét, ahol nincsenek cigány gyermekek. Akkor még nem volt kötelező az óvodába járás, csak javallott.

Folyamatosan történnek változások, a nevelés iránti társadalmi igény rohamos növekedése ellenére oktatási és nevelési intézményeink is rászolgálnak a fejlődésre. Ha lassan is de történtek elmozdulások, az állóvízbe dobott kavics ráébresztett mindenkit, hogy eleget tehessenek a sokrétű és bonyolult feladatoknak, melyeket a világban az ember nevelése támaszt, változtatásokra van szükség. Az, hogy mire visszük az életben, attól függ, milyen mértékben sikerül majd alkalmazkodnunk létfeltételeinkhez az állandó és gyorsuló változásban lévő világban. Az iskolásokról, az iskoláról mindig szívesen beszélgetett, nemhiába az ő szerkesztésében jelent meg Fél száz év krónikája címmel az érdi Körösi Csoma Sándor Általános Iskola 50 éves története. Kollégáiról mindig elismeréssel beszélt, azt a munkát amit végeznek a legnagyobb hivatástudattal lehet csak elvégezni, ezt mindig kihangsúlyozta mikor pedagógusok kerültek szóba. Dr. Gulyás Sándor Apáczai-díjas, Németh László díjas, Pest megyei Arany János díjas, arany okleveles kiváló tanár volt. A szakmai tevékenysége mellett tevékenyen részt vett egy sor közéleti, társadalmi programban, sokszor szervezőként. A Teleki László Emlékérmét is megkapta, és támogatták tizenharmadik könyvének kiadását is. Mindenki kedvelte, nemcsak szerette a népdalokat, nótákat, de gyűjtötte is őket, és nótáskönyvei is jelentek meg, melyben a szerzőket is feltűntette. Madarász Katalin nóta és népdal énekesről, aki már évtizedek óta Érden él, és mindenki mint előadóművész, énekesként ismer, Gulyás Sándor nótakönyvében mint szerző is szerepel, az egyik ilyen nóta melyet ő írt: Nótaszóra de jó lehet sírni. Emlékszem beszélgetéseink során, mindig arra buzdított, hogy nem szabad feladni a céljainkat, hinni és bízni kell abban, és türelmesnek kell lenni, mert a végén csak sikerül megoldani a magunk elé kitűzött feladatot, vagy feladatokat. Sajnos 2016-ban eltávozott az

örök nótafütytős mezőkre, és már csak magamban morfondírozhatok és nem tehetek fel kérdéseket neki a nevelésről. Tudom, imádta szülővárosát Békést, de Érdet is megszerette akár csak hivatását a tanítást a nevelést, az egy örökzöld téma volt számára. Higgadtan, nyugodtan, nagy türelemmel érvelt az elméleti nevelés helyett a gyakorlati nevelés híve volt. Mindig figyelemmel hallgattam, dr.Gulyás Sándor tanár urat és tudom magamról, hogy idealista vagyok. A nevelés az ifjúság életében fontos tényező. Sokat gondolkodtam és szerintem a nevelés paradoxona abban áll, hogy miközben társadalmi szerepének megfelelően a hosszú távú legalább 15-20 vagy 30 év múlva érvényes viszonyokra kellene felkészíteni a fiatalokat, nem fejlődik eléggé gyorsan a nevelés ahhoz, hogy a jövő életviszonyai között sikerrel helytálló egyéniségeket alakíthasson ki. Az átalakulások világában a merev nevelésnek ez a paradoxona csakis az emberek és nevelési szervezetek tehetetlenségének legyőzésével oldható fel. Dr. Gulyás Sándor tanár úr, lehetséges írna egy könyvet, és megpróbálna meggyőzni, hogy elfog jönni az az idő, amikor az ifjú nemzedéket fel tudjuk készíteni a jövőre, ha már egyszer azt a célt tűztük ki magunk elé. Az idő túlságosan felgyorsult, de talán egyszer beérjük, reméljük.



Fotó: Fajkus József

Gróf Mária

Töprengés

Rég hordozom vers-magzatom,
Megszületni még nem hagyom.
Nem eléggé életképes,
Sok erő kell az élethez.
Skatulyázni nem hagyhatom,
Fiókomba rakosgatom.
Őt nem érdekli ez a gát,
Vágyik megmutatni magát.
A bosszúállás a témám,
Mit szólsz ehhez, barátocskám?
A gondolat is elborzaszt,
Mikor ártatlan vért ontasz.
Gondolatim csaponganak,
Eltunyulni ők nem hagynak.
Bújok idegen bőrébe,
Én mit tennék más helyébe'?
Kérdezgetem önmagamát,
Ha megölnék a fiamat,
El tudnám-e felejteni?
Meg tudnék-e bocsátani?
Vagy netalán én is ölnék,
Ha egy fiút így vesztenék?
Egy esetben lehetséges,
Meg is tenném, nem kétséges.
Halál árán feltámadna,
Megtenné tán minden anya.
De mivel ez lehetetlen,
Nem érdemes ilyet tennem!

Óhaj

Kérve kérlek édes Istenem
Jó gondolatokat adj nekem
Azután meg vezesd kezem
Hogy szépen szavakba rendezzem

Éltemet szeretet vezérli
És a megbocsájtás követi
Nem tudom, de jó lenne tán
Ha lenne követőm e példán.

Egy a másik nélkül mit sem ér
Hiányában csak vér folyhat, vér
Így a világ semmit meg nem old
Csak erkölcsön esik sok-sok folt.

A foltokat én nem szeretem,
Békétlenséget nem szívelem.
Választ kérek ha nem így helyes
Elmém akkor jobb utat keres.

Habos László

Gyermeki hittel

Emlékszem gyermek voltam,
talán még ártatlan, talán csak jó,
persze a Bezzegnél sosem jobb,
és nem olyan rossz,
ha minden rossznál akad rosszabb,
de Sátánt rám nem kiáltoztak,
mégis sorba álltam és gyóntam
gyermeki hittel,
s emlékszem imádkoztam,
talán kértem, talán csak féltem,
de biztosan reméltem,
hogy a Van valahogy bennem lesz,
ha lenyelem szent áhítattal,
s felnéztem a festett mennyezetre
Istennek keresztre szegezett fiára,
aki érettem szenvedett, s ez fájt,
mert azt tanították, és én nagyon akartam,
hogy a világnak Ura, az egyetlen,
bennem valami parányi örömet leljen,
hát megettem a kovásztalan kenyeret.

Pirkadat van

Pirkadat van,
Szemem nyitom félszegen.
Merre vigyen ma utam?
A felkelő Naptól kérdezem.
Alkonyatra hova érjek,
S a megérkezéstől mit remélhetek –
Tüzet, fényt, tágra nyílt tekintetet,
Foltozott hitet vagy szégyent?
Az idő múlik, nehezednek a léptek.
Magasan madarak szállnak.
Bár volnának nekem is szárnyaim!
Némán csonkolom vágyaim,
Mi könnyű, szálljon messze
Az arcomat formáló áldott széllel.

Holdfényragyogásban

Tékozló vagy
Messzeségből koppan
Nehéz lépted
Fénnyel övezett
Szürkülő sötétséged
Közeleg

Kitárt kapuban
Könnyes tekintetek
Találkozása
Térdre rogyott szégyen
S lehajló büszkeség
Holdfényragyogásban

A riport

– De hogyan jutottak oda, szerkesztő úrék, hogy pont velem készítsenek riportot a meglehetősen neves újságjuk számára? – kezdtem tettetett, valami régről jött álszerénységgel. A szemüveges riporter továbbra sem vette le rólam élénk tekintetét.

– Ezt kár is magyarázgatnom. Mi az ún. nagy halakra vadászunk, akik mindeddig – a következőket kissé zavarban, szemlesütve mondta – szerintünk megmagyarázhatatlan oknál fogva valahogy kimaradtak a média-reflektor fénycsóvájából, egyébként teljesen indokolatlanul.

Mindezt egy szuszra mondta el. Látszott az előadásmódján, hogy produkciójával nem először lép fel, volt benne valami hivatalosnak tűnő egyhangúság.

Mi tagadás, azonnal kötélnek álltam, így a riport szinte percek alatt elkészült, s az én véleményem szerint is jól sikerült.

A beszélgetés lényegi részéről nem érdemes szót ejteni: sablonos, udvarias kérdések, közhelyszerű válaszok, mosolygások minden mennyiségben, s végül kézfogás, amelyet még megtoldott a riporter:

– Kedves uram – és hogy kissé hozzáértően tudományos színt kölcsönözzön az egész beszélgetésnek, szerény határozottsággal még hozzátette –, ezen a napon az öné volt a legnagyobb sikerű riport, amit készítettem. Bárcsak mindig ilyen intelligens, intellektuális emberekkel dolgozhatnék.

Ezt a megjegyzést – elmenőben, az orra alatt mondta, de ügyelve arra, hogy valamelyest én is halljam. Majd még egy kézfogás, és eltűnt a nagy tölgyfa ajtó mögött. Pontosabban eltűnt volna, és itt következik immáron történetünk szempontjából nagy jelentőségű esemény...

Ugyanis ebben a másodpercben felém fordult, mint aki elfelejtett valami fontosat:

– Majdnem kiment az eszemből. Ehhez az exkluzív riorthoz fénykép is kell. Szerencse, hogy az egész stábom itt van kéznél. Hadd mutassam be az urakat egymásnak – ezzel mintegy előtérbe tolt

az eddig folyosón várakozó operatőrért.

Csendesi József (ez nem az a Csendesi, aki korábbi történeteinkben Fenyvesinket a slamasztikából többször kihúzta) már tolta is előre fotóapparátusnak tűnő monstrumát, majd készségesen mutatott két lezseren várakozó fiatalemberre.

Ezután a fotózás kellékeivel és a megfelelő asszisztenciával visszamentünk a beszélgetés színhelyére.

A riporter szól, hogy bármit mondhatok, hang a képhez nem lesz, hiszen újságban fog megjelenni. Oktató anyagról, egészségre nevelő beszélgetésről van szó.

– Magyarázzon valamit lelkesen, heves gesztikulálásokkal hiteles lesz – adta az utolsó instrukciókat.

Mivel egy kis humorért nekem sem kell a szomszédba mennem, elkezdtem a felvétel alatt hevesen udvarolni az asszisztensemnek, kiélve ezzel minden színpadi tehetségemet: legyen a szokott helyen és időben ekkor és ekkor – természetesen a fele nem volt igaz. Annyira belejöttem a színlelt udvarlásba, hogy már a szerkesztőnek kellett leállítania ömlengésemet.

– Készen vagyunk, uram. Ebből a képből aztán mindenki látni fogja a téma súlyát és jelentőségét.

Ezenközben Géza, aki bizony nem volt híres férji hűségéről, magyarázva: kicsapongó természetű volt. Ez alkalommal valami hivatalos köntösbe bújtatva az otthoni távollétet, barátnőjével egy kellemes ölelkezés, kávézgatás közben, bekapcsolván a tévé helyi csatornáját, végigpásztázva a műsorokat...

Egyszer csak a képernyőn megjelenik a híres helyi professzor. Bölcs mondandója nem hozta igazán tűzbe a szegény aktuális nézőket, de ó, Istenem, a további szövege: Ibike így, meg Ibike úgy... A szerkesztő összekeverte véletlenül (vagy készakarva) az újságnak szánt cikket és a riportot: adásba hozták, és a bohóckodásnak szánt epizód végül nem a helyi hírharsonába, hanem a tévé esti műsorába került. Nem kis derűtséget keltve...

A legtöbb néző ugyan valami gyengére sikeredett kabaréadás főpróbájának vélte, kivéve Gézánkat. Látna az esetet, úgy ahogy volt, ingben-glóriában rohant a gaz csábítóhoz, azaz hozzám...

Elképzeltető, hogy csak néhány (hála Istennek, szelídebb) pofon és ordítózás során tudtuk bevallani el nem követett bűneinket!

Június

Zizzen a fű
rezzen a lélek
kóborlás csak úgy
semmibe vezető ismeretlen útra térek
szél szalad
remegő fűszálak
szótlan szirmokon lepkék cimborálnak
az
ég
bolond pamacsoktól tarka
könnyű záport ígéret
nem számítok nagyobb zivatarra
kabát nélkül futok könnyűek a léptek
bámézkodom
apró csodák lépten-nyomon
bármerre is nézek
sүн ballag előttem erdei úton át
gyík siet nem is gondolkodik
térdig érő óvó zöldbe bújni iparkodik
vad burjánzásban összeérő ágak
fekete harkály hangosan kalapálgat
fütty - jel
innen-onnan halk finom cirip
csillan a víz
hajó dohog
nehezen vonszolja fölfele terheit
apadó folyó hullámokat csitít
átvágok sötét ösvényeken
édes bodza illat keringőzik velem
szakítok párat zsákomba teszem
virágporos lesz kezem és szívem
júniusi fények fickándozva
füvet fát virágot
becéznek.

Hazudj még...

Párás pirosan érkezik a reggel
bolondos szellő legyint meglepő meleggel
rózsáim harmatosan
bátran
nyújtózkodnak kertem távoli zugában
fröccsenő víz
szomjasan
mohón isszák a bokrok és a fák
nyárorgiák
tűztéboly ölelések nyoma villan fűszálon
levélen
tékozlom az időt
nézem egyre nézem a világot
a
lustán ébredező
gyöngyöt pókhálón
vijjogva magasban keringő sirályt
hajókat
jönnek és mennek szüntelen
habot korbácsolnak sötét vizeken
fekete árnyat vető éhes kormoránt
meglesem a buja rózsza hulló szirmait
torkot szorító nyári szerelem legszebb virágait
selymek a fűben szanaszét
kerülgetem tolakodó ősz első üzenetét
megrendülten lépek
hová szalad ez a nyár
a
fecskék is elrepültek
messzi tengerek fölött tarthatnak már
gerle bűg
feketerígó harmat cseppet kortyol
nincs elegendő még a jóból

maradj
még
nyár

hazudj nekem
hazudj kicsit
érezem még hátamon karod sóvárgó érintéseit
nem lehet ősz
füstös
borongós
hideg
hajolj le hozzám
lódíts
hiába koppan a dió
hiába sárgulnak a lombok
őszbe csalogató zizzenő levéllel
ma még ne játsszunk kergetősdit
vénülő nyarunk bársony szelíd sugarakkal hódíts!



Kreischer Nelly felvétele

**GONDOLATOK VERSEKBEN,
A SZÁMOMRA FONTOS FOGALMAKRÓL**

(Idő, út, létezés, kapcsolatok, megismerés, homo ludens.)

ELMÉLKEDÉS AZ IDŐRŐL

Hippói Szent Ágoston (359-430), a Vallomások című művében azon tűnődik: „Mi hát az idő? *Ha senki sem kérdezi, tudom; ha kérdik tőlem, s meg akarom magyarázni, nem tudom.*”

Mi az idő, amiről annyit gondolkodunk, beszélünk, amit érzékelünk, mérünk, ami befolyásolója cselekedeteinknek, függünk tőle, beleépült létünk szövevényébe, természetesnek tartjuk, tudomásul vesszük múlását.

Definiálni, magyarázni, próbáljuk, körülírjuk, de nem egyértelmű.

Az idő mást jelent a tudományos világban, a történelemben, a növény és állatvilágban, és az életünkben. Mérése valamilyen állandó fizikai jelenség alapján történik

Mértékegységek az idő mérésére (Szoláridő, Világidő, Plank idő, év, hó, nap, óra, perc, másodperc, stb.

Elgondolkodtató, mekkora lehet az a villanásnyi, amit már, és az a felfoghatatlan, amit még tudunk érzékelni, mérni.

Mi az idő? Elkoptatott kérdés, amire reménytelen az egyértelmű válasz, mégis próbálunk, ismereteink alapján elmélkedni róla, és saját definíciót megalkotni.

Tiszavirág, mamutfenyő, vagy piramis idejű mondjuk

Én így értelmezem, az idő a változások közti intervallum.

Behatárol mindent, de személyes jellegű is, belőlünk fakad. Jánusz arcú, vagy tán ezerarcú. Viszonylagos és visszafordíthatatlan!

(Relatív és irreverzibilis,)

AZ IDŐ (1971)

tőlünk függetlenül monoton pereg.
Létének túl nagy jelentőséget
tulajdonítanak az emberek.
Uralnák, rabbá tennék, nem lehet!
Ő tesz rabjává téged, ha engeded.

A LÉTIDŐ

(Haibun)

A véres massa mozdul. A tüdőt föld levegője tölti, felszakad egy hang, sírás. Ordítássá erősödik... Megérkezett... Elkezdődött földi pályája, regisztrálják az eseményt. Születési dátuma:...

A kezdő pont. Innen számítják a múltó létet. Az idejét.

*Meleg. Vörös. Fény.
Fájdalom bénít. Fázom.
Világra jöttem!*

Utolsó sóhaj volt, alig hallható. Létideje véget ért. Regisztrálták az eseményt. A halál dátuma:...

A két regisztráció közti múlás, az élete volt. Neki most véget ért.

*Megállt az idő.
Meggzúnt létezés.
Nyugalom. Písla fény hív.
Más dimenzió.*

Földi létének ideje lejárt. 85 évet élt a végtelen időből...

Mi az idő a virágnak, a fának, a pillangónak, a tiszavirágnak, kövön bukdácsoló patakocskának, égen cikázó villámlásnak, a mamutfenyőnek, a piramisoknak? Mi az idő a hulló csillagoknak? Mi az idő a galaxisoknak?

Nem mérik, nem érzékelik, nincsenek fogalmaik. Az időt mi vetítjük rájuk, hogy mérni tudjuk létüket, a van és nincs közötti intervallumot.

Múltó én idő,
múltó galaxis idő,
Más-más egységek.

Világok halnak.
Időm földi léptékű.
Tisza virágzás.

PAZARLÓK (2012)

Úgy élünk, mintha időnk végtelen lenne.
Mint öröklétet, ha birtokolnánk,
és kapott pillanat örökké várna ránk.
Nem közeledne utolsó óránk.

Miért fecséreljük a mulandó kincset?
Miért szórunk tékozlón perceket?
Engedjük száguldani kapott időnket,
Nyomtalanul, mint tűnő képzelet.

FÖLDANYA (2011)

Évezred idő csak töredék pillanat
a mi dimenzióink ege alatt.
Utódaink nem látnak Piramisokat.
Atlantiszt már régen tenger fedi,
New Yorkot is nemsokára eltemeti.
Pólusok felcserélik a helyet.
Egymáshoz ütköznek a kéregrétegek.
Cunamik városokat semmisítenek.
Eltűnnek az öröknek hitt hegyek.
Olvad jégsapka a sarkokon.
Háborog a megzavart ősanyag,
a Föld rázkódik, ébrednek alvó kráterek,
megreped a felszín, és pusztul róla minden!
Akkor már semmit nem tehetünk, emberek!
Ma még okosan élve, Földünket védve,
ma talán még megmenthetjük
Földanyánkat, aki halálosan beteg.

IDŐ ÉS PÉNZ

Két alattomos gyilkos él velünk:
idő és pénz, mindkettő végzetünk.

Az idő láthatatlanul emészt,
a pénz üldöz, és soha nem elég.

Az idő: múlásával semmisít.

A pénz: örök hiányával gyötör.

Időt megállítani nem lehet,
pénzed bármennyi sok, többért pöröl.

Az idő mindig sietésre sarkall,
a pénz minduntalan újat szerezni.
mikor mindened megvan, időd lejárt,
s nem tudod már kincseidet élvezni.

Az idő elegánsan átlép rajtad,
más szórja szét összegyűjtött értékeidet.
Távozáskor szívedet fájdalom emészt,
Mi végre volt hát egész életed?

VADLEN (2009)

Láttad már a vadlen örömtáncát,
mikor a fuvallat meglengeti?
s láttad már a kis kék szirmokat
pár óra múlva szertehullani?

Másnap újra kékbe öltözik a bokor,
hogy bólogatva libbenjen majd tova,
Tiszavirág-életű, lenge virágok
élettelenné vált, végtelen sora.

És láttad-e esőben ázva, összezáródva, fázva
a vadlen lenge, kék virágait, vékonyka szárait?
Levél nélkül a földig hajolva,
ahogy a kelő Napról álmodik?

Milyen szépség-özön ez az árva létezés!
Madár szórta magból, a fenyő tövéből!
Szemet vonz, szívet dobbant, agyat inspirál,
fagyot tűr, és vad kánikulát tovább él!

Elmúlás, születés gyorsult körforgása.
Látod, végessé zsugorít, időt, teret!
Látványa átér, egyesít Galaxisokat!
Érzed, hogy ötvözi veled a végtelent!?

IDŐPARADOXON (2009)

Lelassult az idő, s mert csak vánszorog,
így belefér minden.
Későn kelni, tenni ezt-azt, olvasni,
írni, sétálni, tv-t nézni játszani.
Még mindig nincs éjfél!
Más lett a rend, máshogy kel-nyugszik a Nap.
Végiggondolva Advent három hetét,
szökkent, mint pillanat.
Időparadoxonom visz magával.
Kacér, játszik velem. Múltam lemaradt.
Szinte megáll, majd lódul jó nagyot,
már azt hittem, engem meg itt hagyott.
Aztán megyünk ballagva, átölel.
Így visz tovább, így ringat egyszer el.

Lehoczky Győző

Álom...

Ma valami nagyon nemes
Érzés az, ami a véremig
Bennem vetül...
Pirossá vált a sötét...
És lágy melegség ömlik el
A szívem körül...

Elmerengek...
Csendesen Rád nézek...
Téged, arcod vonásait
Szívemmel érzem...
Minden kis porcikám
Ujjongva örül...
Elönt egy boldog érzés
A szívem körül...

Még nem is szóltam,
Meg sem fogtam
Lágybőrű kezed...
S én valami édes
Hullámvonalba
Zuhanást érzek...
Az életem szép lett,
Örömmel élek...
És valami megmozdult,
Belül, valahol mélyen...
A szívem körül...

Az álomból
Lassan ébredek...
Lágy hangú zene
Leng kívül-belül...
Vidám az élet,
A nap is örül...
És én csodásan
Lágyan simogató
Kezedet érzem
A szívem körül...

1986 január 18.-án a virradó hajnalban, még az álomban született meg ez a szerelmi vers. A téli reggel varázsa csempészte át az álomból, a tudatalatti világból a valóságba. Álmomban sokszor elismételtem, nehogy elfeledjem.

Még félkábulatban gyorsan leírtam.

Gyöngyinek feleségemnek ajánlom régi szeretettel.

L.Gy.

Petrik István

A fűszál dolga

Beleveszni az éjszakába.
Elmerülni a lét tavába...
Beleszagolni a szélbe.
csavarogni kéz a kézbe...
Heverészni árokparton.
Elmélázni egy sírhanton.
Csokrot szedni nefelejcsből.
Boldog lenni szerelemtől.
Eltévedni a hegyekben.
Magad látni szép szemekben.
Verset írni mennyi másról...
bizalomról, elmúlásról.
Otthon lenni a végtelenben.
Embernek a szép jelenben.
Hullócsillagokat lesni.
A titkukat megkeresni.
A szavaidat egy csokorba.
Elbújni egy zöld bokorba.
Fára mászni, mint egy gyermek.
Tanulni az engedelmet.
Építgetve birodalmad,
szép legyen az irodalmad...
Fogyasztható, megérthető.
Mindent szépen értelmező.
Istent, embert, szívet, lelket...
dolgaikat, értékrendet.
Megy az idő. Hagy haladjon.
Az életcélunk megmaradjon.
Előre nézni, sosem félni.
Mint egy fűszál, úgy kell élni.
Egyenesen. Nem hajolva.
A fűszálaknak ez a dolga!

2021.06.21. Besenyőtelek

Ki tanított emberül?

Honnan jöttél, hova mész,
érdekel a nagy egész?
A múlt, a volt, a szép jelen,
hol a tudásgyümölcs megterem...
Vannak-e még gyökerek?
A felmenőid ismered?
Kaptál szárnyat, hogy repülj?
Ki tanított emberül?
Van-e fészekmeleked?
A barátod megismered?
Van korlát, ami véd?
Istentől való igéd?
Van-e hited, templomod?
A lélek tüzét behozod?
Van-e fényed, hogy lámpa légy?
Várnak-e ha haza mégy?
Van -e otthon, van-e fáklya?
A két kezében van-e csáklya?
A karjaiban van erő?
Az életfilmed nézhető?
Van-e versed, hogyha kérnek?
Van-e értelme a létnek?
Van-e utad? Végig járod?
Elnyel-e az ingoványod?
Van-e szíved, van-e lelked?
Milyen ember lakik benned?

2021.06.23. Besenyőtelek

Homokba írni

szeretni könnyebb,
vagy szeretve lenni,
fellelegezni,
vagy levegőt venni
mesélni szépet
vagy szépen mesélni
becsülni múltat
vagy jövőt megélni

meghalni könnyebb,
vagy megszületni
fát felnevelni,
vagy tűzre vetni
verset mondani,
vagy írni a verset
dacot mutatni,
vagy engedelmet

nevetni könnyebb,
vagy könny nélkül sírni
őstörténetet
homokba írni
virágot szedni
lekaszált réten
reménnyé válni
magyar vidéken

hallgatni könnyebb
vagy csendben maradni
járatlan utakon
nyomon haladni
célokat látni
bármilyen messze
csillaggá válni
ha megjön az este

2021.06.25. B.t.

Büféasztal

Mindenekelőtt pár szót ejtenék csak úgy, általánosságban.

Az ember azt hinné, hogy ez az a hely, a büféasztal, az álló-fogadások helye, ahol intelligens egyedek, ha összegyűlnek, a legkultúráltabban fogyasztják el kellemes csevegések, szellemes, kötetlen párbeszédnek közepett' kitűnő modorukban a felkínált, feltálat finomságokat.

Ozzy Osbourne lázadó angol zenész tett egyszer megállapítást azokra, akik pontosan "betárazzák", mit fogyasztottak előző este e közös asztalnál - ingyér. Megjegyzése nem volt hízelgő, mivel Ozzy ki nem állhatja ezeket a lényeket, mely tényen az sem szépít sokat, hogy ő maga saját állítása szerint több évtizedig azt sem tudta, hol van. Gyakorlatilag, gondolom, ő ilyenkor is többnyire az asztal alatt.

Szóval Ozzynak másnap több ízben felsorolták, pontosan mennyi és milyen süteményt, hány lazacos, vagy kaviáros szendvicset, pezsgőkre söröket, borokra whiskyket nyakaltak. (Ilyenkor természetesen nem tartják "lovuk száját".) Ezért járnak oda, ez élteti őket, mint a sivatagi vándort az oázis és kútja, partyról partyra. A korlátlan fogyasztás. És az emlékezet. Nem, nem a műsorra, vagy a díjátadásokra, ellenberger a zabálásra és a szlapálásra.

Na, de ez az angol-amerikai divat.

Mi, magyarok, hogyan állunk helyt a kultúra eme kulináris élvezeteket kínáló, terített állófogadásainál? Hogyan öregbítjük hírnevünket, mint a legkülönb nemzet?

Mi a magyar módi? He?

Vegyük górcső alá a kultúra: így az irodalom és a művészetek képviselőit és bulijukon figyeljük meg, hogy kezdetben vala a káosz.

Mindenki összehord, amit csak lehet, ezeket az ételeket és italokat elhelyezik egy asztalon.

Szülinap. Ünnepség. Nyertesek. Díjazottak. Átadják. Átveszik. Taps.

Fénypont: a közkedvelt Tanár Úr zongorajátéka. Jó a kedv.

Még bemutató: Tai chi.

A japán nép tiszteli a magyar népet.

A magyar nép tiszteli a japán népet.

Mivel a nagy pillanat is elkövetkezett, ráeresztik az irodalmárokat és egyéb művészeket a büféasztalra, amely mellett egymás lábán taposva, lökdösődve - szerintem egymás szájában állva, ajaknégerekké képezve ki a másikat - tömegülnek egy nagy, izgága csoportban.

Örök törvény: mindenki első akar lenni! Tortagyújtás. Tűzijáték. Sikerült. Legalább ennyi időre távolabb terelgetni őket, amíg ég. És nincs baleset!

Újra rá. Az asztalra. Nem férek oda. Mindenki a legjobb pozíciót vadássza. Könyökmankóval járok, esküszöm, utat fogok törni magamnak vele. Tudják csak meg, milyen érzés kitaszítottnak lenni! Felvágják a sütitet. Szerzek papírtálcán egy szelet finom gyümölcstortát. Villa?

Villa...

A Villa Negra nem apácazárdá...

De hol van?

Hol volt?

Volt?

Aki csak teheti, ötágú villáját mártja az olvadozó csokitortába, gyászkeretet varázsolva körmeire, ujjaira, amelyeket csak tessék-lássék nyal le, mert megy az idő, a többiek frissiben felfalnak minden lényegeset előle, nem maradhat le ő sem. Még a végén elmondhatja majd odahaza, neki – semmi sem jutott!

Két irodalomkedvelő hölgy összekacsint: "Gyere, együk le a tagdíjat!" – biztatják egymást és vállvetve harcolnak a sütikért.

Az egyik cukorbeteg tanárnő az előbb már beadta magának az inzulint. Most éppen négy darab labilis, összeomló, horpadozó műanyagpoharat egyensúlyoz bal kezében, jobbával töltve beléjük egy üvegből a pezsgőt.

– Kérsz te is? Hát persze! – válaszol helyettem és részrehajlás nélkül osztogatja a kincseket. Simán mozog a tömegben, gyakorlata lenyűgöz. Ő adakozó.

Csalódás - a pezsgő rossz ízű és túl meleg.

"Mindent végig kell kóstolni!" harsan föl az egyik oklevéllel jutalmazott művésznő szopránja. Asszertív mozgással hozza mindenki tudomására, hogy neki itt jogai vannak. Az asztal különböző pontjain, nevesen mind az öt tortánál felbukkanva kihalítja belőlük az önmaga megítélése szerint neki járó 25-30%-ot. Zsákmányát megragadva sietős léptekkel kitipeg a teremből.

Hová vitte!?

A harmadik kör közben utána döcögök.

A recepció két csomagot készít odakint...

Kettő darab mindent elnyelő kiscigányt...

A következő fordulót már tudatosan figyelem. Pogácsa. Egy teljes tányérral, azannya.

Hiába, tudnak ezek a magyarok valamit...

A továbbiakban már nem lesem, mit talicskázik ki innen, mert indul a tombolahúzás, sajnos már megint nem nyerek. Volt idő, amikor elhoztam a fődíjat egyetlen jeggyel, de ez a tíz évvel ezelőtti múlt. Most már csak beszélünk még pár szót ismerőseimmel, fogy a tömeg.

Szemügyre vételezem a büféasztalon maradt romokat. Hopp, egy pogácsa – elfogyasztom. Mintha faforgácsot rágnék. Iszom rá egy kis vizet, az utolsó maradék maradékának maradékát és egy pohár kólát. Fertig vagyok.

Pár hiéna portyázik még velem együtt az asztal körül. Szedegetnek, csomagolnak a hulladékból a papának. A zsírt az élelme-
sebbek már elkopasztották. A sajtos, sós masni – tortamaradék
tengelyen mozogva emeletes, édességekből álló, púpos szendvi-
cseket halmoznak egymásra és rakják a táskájukba.

Felfordul a gyomrom és feszül a hasam, elindulok inkább hazafelé. Egyszóval, nagy vonalakban – ez a magyar módi.

Mit is ettem-ittam, összegzem bandukolás közben. Nem szokásom elhozni, ezért kiscigányom üres.

Tehát volt egy szelet olvadó gyümölcstorta, egy pohár langymeleg pezsgő, egy pogi, másfél deci víz, ugyanennyi üdítő és kész.

Ozzy nem örülne, ha tudná... csókolom a hangját.

Én meg maradok rajongó hívetek, üdvözölve benneteket – a büfévályúnál.

Kikelet

Életünk, mely fecskeszárnyon
röppen észrevétlen,
hálatelt szívvel pihen meg
Isten tenyerében.

Fészkeinkből kiröppenünk,
űznek lázas vágyak,
tisztá szívvel dalt csicssergünk,
mélabús világnak.

Érdektelenségnek lánca
lehúzhat a mélybe,
ám ha figyelnek dalunkra,
felszállunk az égbe.

Hiszem, hogyha szíveinkben
felcsendül egy dallam,
lelkünk láthatatlan húrja
egybeforr a dalban.

Így szépíti életünket
a színes KIKELET,
ennél nagyobb kincs a létben
mondd, ugyan mi lehet?

Életünk, mely fecskeszárnyon
röppen észrevétlen,
hálatelt szívvel pihen meg
Isten tenyerében.

Emlékezni

Ódon kastély
kertjét járva...
Kies szoba
szélén állva...

Ablak helyén
hideg – rázva...
Szellem helyet
hűtve, fázva...

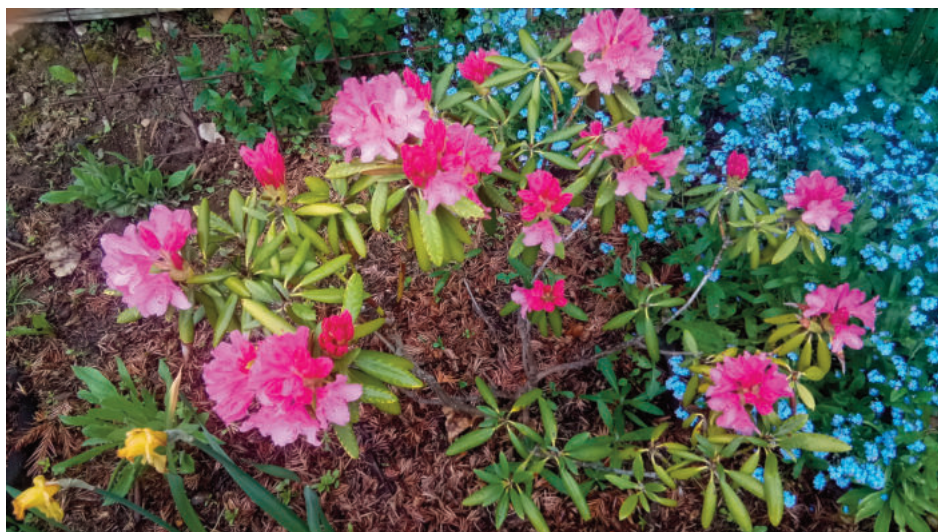
Csodát szólni
szájam tátva...
Csengőt rakni
régmúlt házba...

Öcsike

Egy Somogy-megyei kis faluban, szülei harmadik gyermekeként született Öcsi. Ahogy nőtt, cseperedett, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy nem olyan, mint a többi gyerek a faluban. Anyja gyakran mesélte a szomszédoknak, hogy amikor Öcsike még csecsemő volt, és ők kint dolgoztak a kertben, egyszer csak arra lettek figyelmesek, hogy füst terjeng az udvaron. Rémülten rohantak a ház felé, mert a baba egyedül volt odabent. Összeszorult szívvel, szinte betörték az ajtón, bent állt a sűrű füst. Szerencsére a kicsit még életben találták, de szerinte a füstmérgezés miatt lett ilyen furcsa gyerek Öcsikéből. A faluban szájról, szájra járt szokatlan tetteinek története. Például egy esős napon, kis gumicsizmákban, kezében óriás esernyővel járkált föl s alá a Fő utcán, kezeit időnként az ég felé emelte és azt kiabálta, "ess eső ess, mennydörgő szelek fújjatok!" Ez talán még nem is olyan furcsa, hiszen gyerek, hát játszik. Az már annál elgondolkodtatóbb volt, hogy akárhogy hívta az Anyja szépen, csúnyán, még erőszakkal sem tudta bevonszolni az utcáról. Anyósom az ablakból látta, az anya kínlódását a gyerekekkel. „Még megbetegíti magát ez a bolond kisgyerek,” szaladt ki az utcára. Elég már Öcsike, mondta neki szelíden, de a kisfiú még jó ideig folytatta ezt a furcsa esővarázslást és az eső egyre csak szakadt. Egyébként okos, értelmes fiúcskává lett Öcsike, mire iskolába került, de mégis volt benne, a tetteiben, a felnőttes, modoros beszédében, valami különös, valami más. Diáktársai gyakran kinevették, alig akadt barátja. Ahogy kicsit idősebb lett, rákapott az olvasásra és szinte falta a könyveket. Anyja, aki intézetben nevelkedett, árva lányként került a faluba, büszkén mondogatta „nem akárféle lesz Öcsikéből” Az Apja meg szidta, hogy semmi dologra nem lehet használni a gyereket a ház körül, egész nap csak a könyveit bújja. Amikor lerészegedett, olyankor az utcán is lehetett hallani, ahogy ordít a fiával, és gyakran lerészegedett. Kortársai továbbra sem barátkoztak vele, nem csoda hát, hogy egyszer csak rátalált a templom kórusában éneklő és más településen is fellépő, asszonyok társaságára. A fiú a helyi egyházi lapban cikket is írt a kórus csodálatos énekeiről. Az idős asszonyok befogadták, jó szóval süttivel kényeztették, még a kirándulásaikra is magukkal vitték.

Öcsike pedig elkápráztatta őket a könyvekből magába szívott tudományával. „Nagy lexikális tudása van annak a gyereknek”. Így szokta mondogatni Anyósom. A falubeliek továbbra is hóbortosnak tartották, nem akarták ők bántani, de mert akkoriban pap akart lenni, ezért tréfásan el is nevezték Öcsi atyának a fiút, aki végül Kaposvárra ment egészségügyi iskolába. Egyszer meg az adott hosszú időre beszédtemát a helybelieknek, hogy Öcsike kézen fogva sétált a falu Főutcáján egy nála kétszer, háromszor is idősebb elvált asszonnyal. Aztán az is elmúlt, teltek az évek. Egy napon azzal állított be hozzánk Öcsi, hogy a kislányom, aki akkor még csak általános iskolába járt, de már jól eligazodott a számítógépen, segítsen neki legépelni a szakdolgozatát, amit az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolai kar, Oligofrén Pedagógiai Tanszékre kellett beadnia.

Azóta nem tudom mi lett Öcsivel, mert már sok, sok éve máshol élünk, de úgy gondolom, hogy ott hagyta a falut és ma is értelmileg sérült gyerekekkel foglalkozik valahol.



Kreischer Nelly felvétele

Elrendelem

A szelídeké és az anyáké
legyen minden fegyver,
kiknek öntudatlan gyermek
tapad mellükön,
s megszűnnek riasztó álmaink
mikből az ébredés öröm.

Gondoljátok,
hogyan lesznek még virágok?
Ott és újra megszülethetnének
a gyermekek,
Ha halált szórva tiporjátok
Sebekkel eltelt földetek?
Sátáni agyak, feleljetek!

Hiszitek,
hogyan támadnak istenek,
újra gyúrni ezt a világot?
Ne reméljeteK.
Ki teremteni nem alkalmas,
pusztítani az, hogy mer?
Elrendelem:
Az anyáké és a szelíd lelküké
legyen minden fegyver!
Akkor,
nem is kelleneK
soha a fegyverek.

Egy délután

A NAGYSZÜLŐKNÉL TALÁLKOZOTT A GYERMEKÉVEL, mert ez már végre újra a második hétvége volt, amikor a gyámhatóság engedélyével három órát együtt tölthettek. Elviselhetetlennek érezte a közbenso tizenhárom napokat, visszaszámlált, mint a katonaságnál, leszerelése előtt. De végül elérkezett a várva várt szombat. Mostanában az anya szombatokra tetette a találkozást. Tőle függött ugyanis a „láthatás” napjának engedélyezése. Nem tudta mire vélni, miért, de azután megtudta az indokot, miért lett egyszerre szombat a vasárnap helyett. És megváltozott a találkozás helye is: azzal az álszent indoklással, hogy a nagyszülők, vagyis apósa és anyósa is találkozhasson egy szem unokájával. Kora délután hozzájuk vitte és este tőlük akarta visszakapni gyermekét a gondos anya. A szombat meg azzal a körmönfont indoklással is kiegészült, hogy a katolikus nagyszülők vasárnap nyugodtan tudjanak misére, és ha akarnak, délután litániára is menni. Anya ugyanis református volt. Délután háromtól hat óráig sétáltak kézen fogva. Kivéve, amikor a játszótéren hintázás, vagy a mászóka volt a program. Mert azoktól „Édesmama” (mostanában így kellett őt szólítania) féltette. Apa viszont megengedte és nem mondogatta, hogy *vigyázz, mert leesel és megütöd magad*. Messzire menni ennyi idő alatt nem lehetett. Ha Apa lakására villamosoztak, két átszállással, alig maradt idő másra. Pedig szerette azt a lakást. Ott minden egészen más volt, mint Édesmamánál. Kicsi, de világos lakás volt, igaz, csak egy szoba. De ott is voltak játékaik. Ha csak sétáltak, mint most is, a vadkacsákat is szokták nézni a dísztónál. Ám ma mást akart a gyermek: a domb tetején álló hatalmas templom izgatta mostanában. Már néhányszor jártak ott, megcsodálták a hatalmas tornyot, amelyben időnként megkondult a harang, egyet, kettőt, hármat, vagy négyet ütve. Legjobb ez utóbbi volt, mert utána más, zengőbb hangon elütötte a toronyóra az órát is. Annyira már tudott számolni a kisgyerek, hogy az öt ütés után mindjárt indulni kell haza, illetve a nagymamáékhoz, nehogy elkéssenek. Mert akkor Apa nem jöhet legközelebb. És talán azután sem, mint régebben sokáig. De most még nem kellett sietni. Ráérősen körülsétáltak, aprólékosan megnezve a díszesen faragott fiatornyocskákat, amelyek a támpillérek

csúcsán trónoltak. Jó volt és izgalmas a támpillérek között/mögött bújócskázni és különösen jó volt, hogy Apa mindig megtalálta. Apa mindent tudott. Mindenről mesélt. A vízköpő szörnyekről, sárkányokról és más vadállatokról, vagy akár a falfülkében megbúvó oroszlánról. Volt két kőoroszlán a toronyalja kapuja előtt is. Ott feküdtek, jobbról és balról, és őrizték. A hatalmas, sötétbarna kapu mellett mindkét oldalon szép oszlopok voltak, kacsaringózó levelekkel, indákkal és cikk-cakkokkal díszítve. Az egyik tövében egy kicsike szoborbéka lapult. Az oszlopok között hosszúruhás, nagy szakállú bácsik álltak, az apostolok, és mindenféle érdekes dolgot tartottak a kezükben. Legfőlül, középen trónon ült a Jézuska, de már felnőtt korában, és az egyik kezét feltartotta. Amíg a szobrokat nézegette, Apa megpróbálta kinyitni a kaput. Még soha nem mentek be a templomba. Egyszer akartak a hosszú oldalon lévő kisebb kapun benyitni, de be volt zárva. Most azonban a széles fekete vasalatokkal és kovácsolt vasszegekkel kivert ormóttan tölgykapu halk nyikordulással engedett, kinyílt. Óvatosan léptek be a félhomályos templomba.

Lassan indultak el a padsorok között, előre, ahol a csillogó aranyozással és színes szobrokkal díszített, virágözönbe öltözött főoltár állt. Nem égtek a gyertyák, nem világítottak a lámpák, csak egy kis pislákoló piros fény, az örökmécs. Megálltak, amikor egy fekete ruhás ember lépett be az egyik oldalajtón és keresztül ment az oltár előtt. Leejtett valamit és a koppanás zavarba ejtően idegenül visszhangzott az üres térben. Kongott. És akkor a hátuk mögött, a karzaton megszólalt az orgona. Néhány könnyed futam, azután *Szent Ferenc prédikál a madaraknak* – mondta az apa. És mintha csak jeladás lett volna, felragyogtak a jobboldali falon a mérműves ablakok színes üvegképei is. Odakint kisütött a Nap. A kisgyermek szeme felcsillant. Sorra kellett venni a ragyogó fénypázmákat sugárzó szentek, a koronás férfiak és a szép arcú nőalakok történetét. Még a végére sem értek, amikor odakint ötöt ütött a toronyóra. Az orgona is elhallgatott. Nagyon puha csönd lett.

...

A nagymama már aggódva várta őket. A nagymama szinte mindig aggódott. Apa elment, mert Édesmama nem akart vele találkozni. Látni sem akarta.

- És mit láttatok kicsikém a templomban? – kérdezték a gyermek-től.
- Szenteket...
- És te tudod, kik a szentek?
- Akik átengedik nekünk a Fényt.

Esteledik

a kikerics, a tulipán
összehajtja szirmait
szelíden, puhán

fogyó fényben tétován
nő az árnyék
és az esti félhomály

a körvonalak
lassan feloldódnak --
a bokrok alatt mocorognak
távolban már nyújtózkodnak
az éji árnyak

már a lila ég
sem kék

s végül
mindent beborít
a fekete
éj mély árnyék

TÉ-GALÉRIA

Birkás Erzsébet



Csendélet



Virágcsokor
kék vázában

Ilka Gábor



Fortuna



A király



omen 25th



heavy rust



Kapcsolatban I. II.



Eső után a tisztás felé



Kaspók a Czabai-kert lépcsőjén

Szekér Gizi alkotásai





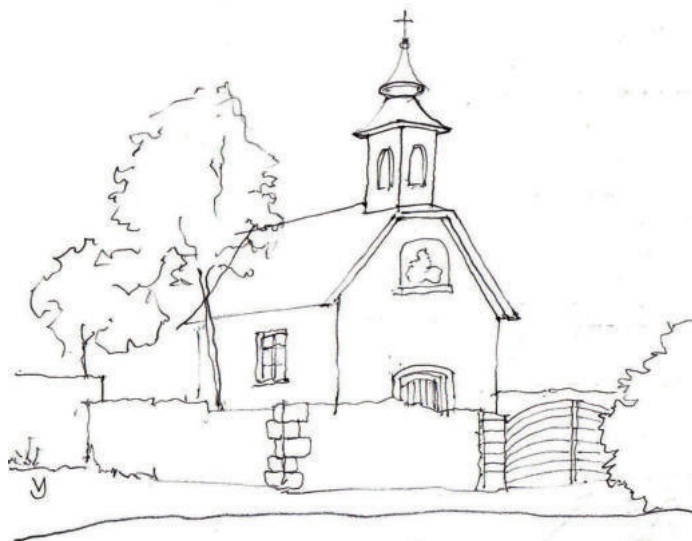
Maszkban (kollázs)



Elveszett idő



Koponya tanulmány



Kápolna



Megjelent Vincze D. Jutka: Lelkem tükre c. füzete

Mi is a művészet...?

A művészet álm és csoda, ihletett pillanatok más - más dimenzióban született manifesztálása. A lélek belső erejének kivetülése. Szemet és lelket egyaránt gyönyörködtető alkotások gyűjteménye. Nos, ebből a szépséges csodából táplálkozik Vincze Jutka festőtársam művészete is. Az évek során számos csoportos kiállításon, több nyári alkotótáborban (Czabai-kert) is találkoztunk a Poly-Art KÉK tagjaiként.

Barátságunk 2019-ben mélyült el, mikor közös kiállításra kaptunk lehetőséget a Parkvárosi Közösségi Házban. Ekkor kerültem közelebb Jutka őszinté, kedves személyiségéhez, és kaptam nagyobb betekintést alkotói tevékenységébe is.

Képei, rajzai megszólítanak, gondolatot ébresztenek: legyen az a természet, állat- és madárvilág, vagy emberábrázolás. Üdeséget, sokszínű misztikus szépséget tárnak elénk.

Vincze Jutka szereti a színeket, lendületes ecsetvonásokkal, melegséggel, ragyogással tölti be a vásznat. A szabad utazás lehetőségét választja... Nem izmusokban gondolkodik, az érzéseit festi ki magából, hagyja gyönyörködtetni a szemlélőt.

Sokszínű, kiteljesedő művész, aki festői tehetségén túl, írói vénával is rendelkezik. Versei, írásai lelkének szépségét, érzékenységet, emberi értékét tükrözik.

Szemet és szellemet egyaránt gyönyörködtető alkotásai érzelmi töltést adnak nézőnek, olvasónak.

Szeretettel ajánlással:



Kávránné Szedmák Ilona

TÉIK HÍREK

Az OKIT pályázatán (*Családöröm* címen volt meghirdetve), **Birkás Erzsébet**, **Szekér Gizi** és **Votin József** zsűrizett alkotásai is kiállításra kerültek az Újpest Galériában.

A *Poly-Art Alapítvány* június 18-án, a Czabai-kertben megtartott rendezvényén **Habos László**, *Poly-Art Emlékérem* elismerést vehetett át, melyet a PA jubileumi évkönyv szerkesztéséért kapta.



Művészbarátságos pillanatkép



(Tehozzád szólok...) Érd, 2012

Fotó: Fajkusz József

Temesi Éva Irodalmi Kör honlapja:

www.teik.eoldal.hu

Szerkesztőség:

teik.habos@gmail.com